

सम्पादकीय

महामारी फैलिए, सावधानी अति आवश्यक

हिन्दुहरुको महान चाड बडा दशै सुरु भइसकेको छ। यस अवस्थामा सम्पूर्ण मानिसहरु अहिले मठमन्दिरमा पूजापाठ गर्न व्यस्थ देखिनुपर्ने हो। तर, मठमन्दिरहरु अहिले खाली नै देखिन्छन्। त्यहा कुनै किसिमको भिडभाड वा पूजाको महौल देखिन्न। विश्वभर फैलिएको कोरोना महामारीकाबीच यस पटकको दशै हामी मनाउन बाध्य भएका छौं। विगत ८ महिनादेखी फैलिएको कोरोना महामारीले अहिले विश्व आक्रान्त बनेको छ।

महामारीको पहिलाको रूप र अहिलेको रूपमा देखै भिन्नता देखिएको छ। पहिला भन्दा अहिले बढी घातक रूपमा फैलिरहेको यस महामारी बिरुद्ध हालसम्म कुनै औषधी, खोप वा उपचार गर्ने ठोस बिधी निर्माण भइसकेको छैन्। जसले गर्दा यो राग लाग्न नदिन आफै सतर्क र सावधानी अपनाउनु बाहेकको कुनै विकल्प छैन्। अहिले नेपालमा दिनहुँ २ हजार बढी संक्रमितहरु भेटिन थालिएको छ। सुरुको अवस्थामा दर्जनको संख्यामा भेटिने संक्रमित अहिले हजारौंको संख्यामा भेटिन थालेपछि आइसोलेशन तथा भेट्टिलेटरको अभाव समेत भएको छ।

तसर्थ यस रोगलाई हराउन सबैले सावधानी अपनायौं तथा सरकारद्वारा जारि निर्देशनको पालना गरौं। चाडपर्वमा बाहिर ननिस्कौं र घरपरिवारमै चाडपर्वमा रमायौं।

पुरानो रोगको उपचारका लागि सम्पर्क गराई।

होमियोपाथिक रिसर्च इन्स्टिच्युट

डा. सुशील मोहन दास

(बी.एच.एम.एस)

सिरहा रोड, राजविराज फोन : ०३१-५२९९६८

मौसमी कुमारी कुशवाहा

हामी को छौं? आखिर को छ बलात्कारी र शोषक हामी छैनौं भने? के हामी बलात्कृत र शोषित छौं? अनि हामी बलात्कृत र शोषित छैनौं भने हरेक पल बलात्कृत र शोषित को हुदैछ? मेरो प्रश्न छ हरेक आम जनतारेखि लिएर त्यो सम्पूर्ण सत्ताको चुचौरोदेखि लिएर तलको कुर्सी समाते काहरु, समानताका लागि कानुनको हथौडा समातेको छ, अनि कलमदेखि कोदालो समातेको छ। एक चोटि आफ्नो आत्माबाट सोधौं हामी को हौं?

मलाई त आजभोली अचेल हरेक मान्द्ये नै बलात्कारी देखिन्छ। किनकी हरेकको आँखामा मलाई समान तृष्णा देखिन्छ। सबैको आँखा राता राता नाशामा चुर भएको छ। सब आफ्नो मनको दमित कामवासना लिएर दौडिएको छ। कोही धनको लागि, कोही पैसाको लागि, कोही सम्मानको लागि, कोही इज्जतको लागि, कोही नाम, कुर्सी, सत्ता त कोही शरीरको संवेदनशील अझग्को आगो बुझाउन, कामाच्छेक चाल चुहाउदै पागल गोरु जस्तै दौडेको छ। मलाई त यहाँ मानव कम र रेसको घोडा बढी देखिन्छ। रेसको घोडालाई केही मतलब हुँदैन, मात्र आफ्नो गन्तव्य पाउने उद्देश्य हुँछ। चाहे छेउछाउ वा विच बाटोमा कोही किल्चिएको छ, कि कसैको ज्यान गएको छ त्यो घोडालाई कुनै मतलब हुँदैन। तसर्थ यहाँ हरेक मान्द्ये कुनै न कुनै कोणबाट र सब अस्को बलात्कार गरेकै छ। नेताले कुर्सीको आडमा वर्षेदेखि राजनीतिका यति बलात्कार गरेछ कि विचरी राजनीतिको हात कहाँ छ, खुटा कहाँ पुरोछ, ठेगान छैन। विचरी आफ्नो फरिया पनि उठाउने अवस्थामा छैन। त्यसपछि न्यायकर्मीहरु आदालत र कानुनको पनि त्यही हाल गरेछ। न्याय कि देखि जाति असहाय र पीडित त सिंगो नेपालको महिला के संसारकै महिला भन्ने हो भने कम छ। छोरा, श्रीमान आफन्त दिनरात भ्याइनभ्याई बलात्कार गरेको छ। त्यसपछि स्वास्थ्य पनि कहाँ वाँच्नु, ती पनि आफ्नै छोराबाट बलात्कारमा परेछिन्। स्वास्थ्य जाति असहाय त ब्रह्मण्डमै कोही नहोला। डाक्टरलाई त हामी भगवानको दर्जा दिन्छौं तर विडम्बना भगवानले नै बलात्कार गरेपछि अब बाँकी के रस्तो। शिक्षाको पनि कम बलात्कार भए छैन। त्यो पनि दिनहुँ बलात्कृत छ। त्यस्तै साहित्य किन पछि रहनु। साहित्य लेखे काम हुँदैन सिर्जना गर्ने हुँछ। अनि सिर्जना भनेको सामान्य मानिसको तुलनामा उसको ओहदा माथि र भगवानसँग दाँजिन्छ। किनकी एउटा भगवान हो जो हरेक दिन नयाँ नयाँ चिज सिर्जना गर्ने गर्दछ, त्यसकारण भगवान जतिकै साहित्यकारलाई मानिन्छ। तर आजको दिनमा त भन्न कलम समातेकाहरु जाति बलात्कार गर्ने अरु कोही हुँदैन। कलमको आडमा त भन्न बलात्कार गरिरहन्छ। २७ सालको अनुभवमा म आजसम्म

महिला हिंसा र कानूनी शासन

जति शिक्षित मान्द्येसँग पीडित छु वा समस्यामा परेछु त्यति अनपढसँग नहोला। अनपढन्दा हजारौं गुणा ठूलो बलात्कारी शिक्षित मान्द्ये हुँच्छ। त्यो शब्दको आडमा वाक्य र अनुच्छेदमा अल्फाएर अरुको बलात्कार गरेको हुँच्छ।

अब हेर्दा त्यस्ता हलिया प्रथा, नासो,

सति प्रथा, जस्ता अनेकौ प्रथाहरूको समाजबाट जगे उखिसकेछ। हाम्रो नेपालका पहाड वा तराई जहाँ पनि कुण्ठित समाज रहेको छ। महिलाको लागि जहाँ पनि हदवन्दी नै रहि रहयो।

हुँच्छ। त्यही व्यक्ति दुईजिवे रहेको

हुँच्छ, लेख्छ के बोल्दू के गर्दै कही।

यस्ता मान्द्ये ठूलो घातक रहेका हुँच्छन्। देशमा कुनै पनि अपराध

कम नहुनुको कारण के हो? एउटै

कारण, राष्ट्रको कानूनी व्यवस्था

अति फितलो र लापरवाह रहनु हो।

जति पनि नीति नियम बनाए पनि

कडाईको साथ लागु नभएको कारण

अपराधीले कानूनलाई पैसाबाट

खेलिने हातको खेल बुफिसकेका

छन्। अनि हुन पनि सत्य त्यहि

कुरा हो। कानुन त मलाई पनि

मात्र कानुन व्यवसाय बनेर सीमित

भइसकेको लाग्छ। अपराधी यति

कुरा प्रष्ट तरिकाले बुफिसकेको छ

कि जे गरे नि पछि पैसा र सोसले

छ्युटि नै हाल्ने हो। कुनै अपराधको

उजुरी गरे पनि यति तारिख माथि

तारिख आउँछ की पीडित व्यक्ति नै

मानसिक र आर्थिक अवस्थाले थाकी

सक्छ। म त भन्नु यो बलात्कार

जस्तो अपराधको लाग्छ। अपराधी

त्यहाँ देखिन्छ। ठूला बडाहरु

धनको रवाफमा बलात्कार गर्ने र

पछि धनको लोभ देखाएर घटना

मिलाउने, सँस्कृतिको आडमा,

जातजाति न्यून भएको कारण,

अशिक्षा, पहुँचको कमीका कारण

हुँदो रहेछ। घरमा पाहुना गए भने

स्वागतमा जाँड दिएरै स्वागत गरिन्छ। यो समस्या पहाडी भेगमा

भएको देखिन्छ। हरेक घरमा होटेल

र रक्सी पसल भएको कारण अधिकांश महिला हिंसा र बलात्कारको शिकार भएको हुँच्छ।

आफ्नो सँस्कृति आफ्नै हिंसा र अभिशाप बनेको छ।

तसर्थ यो समस्याको न्यूनीकरणका लागि

सरकारदेखि आमजनतालाई आफै

सुधारको बाटो अपनाउनु पर्दछ।

नेपालमा लागूपदार्थ बेचियखनको

नीति नियममा कडाई गर्नु अति आवश्यक विषय हो।

समाजमा भएको दिनहुँ बलात्कार कर्णी वा महिला हिंसा र बलात्कारको शिकार भएको हुँच्छ।

महिलालाई ३० प्रतिशत शोषण भन्ने १५-२५

प्रतिशत शोषित हुँच्छ भन्ने १५-२५

प्रतिशत शोषण गर्ने १५-२५</p

